

Mark Haim: Mijn beste stuk is altijd het volgende

Foto: Jeannette Schels

Mark Haim, eerste generatie
Amerikaan en freelance choreo-
graaf. Werkte in New York,
Frankfurt, Lissabon en bij het
Nederlands Dans Theater in
Den Haag. Studeert nu een
ouder stuk *Settings and
Clearings* in bij Djazzex.

Wormen

Mark Haim: "*Settings and Clearings* beschrijven? Een soort ritueel met zeven dansers rond een grote tafel. Er zijn al zoveel balletten met stoelen, dat ik de tijd rijp achtte voor eentje met een tafel. Inderdaad is Kurt Jooss me met zijn *Groene Tafel* enkele decennia voor geweest, maar dit stuk is heel anders. Het bestaat uit zeven verschillende delen en is heel donker. De dansers zijn in het zwart en ook het decor is heel donker."

"Oorspronkelijk maakte ik dit werk voor mijn eigen groep in New York, en werd het specifiek op die dansers gemaakt. Het is moeilijk om een werk over te plaatsen op andere dansers, omdat ze niet bekend zijn met het idioom. Ik gebruik de meest uiteenlopende bewegingen: vloeiende met scherpe accenten, snelle, haast machine-achtige en verder laat ik de dansers veelvuldig als wormen over de vloer kruipen.

Gevarieerd

"M'n werk karakteriseren kan ik niet. Het is heel gevarieerd en een lineaire ontwikkeling zie ik er niet in. Voor mij reflecteert een ballet de maker. Naarmate de persoon zich ontwikkelt, groeit zijn werk mee. Maar een choreografie hangt tevens sterk van het moment af. Zelfs wat je tijdens je lunch hebt gegeten, kan het eindresultaat beïnvloeden.

"Ik denk zeker dat mijn werk Amerikaanse trekjes heeft, wellicht het oppervlakkige ervan... maar dan stop ik mezelf in een hokje en dat wil ik helemaal niet. Eigenlijk interesseren de verschillen tussen de V.S. en Europa me niet zo. De ene heeft langer Mc Donalds, de andere voert al langer oorlogen."

"Waarom ik dan toch zoveel in Europa werk? Omdat ze me steeds uitnodigen. Eerst het Frankfurt Ballett, toen het NDT, en onderwijl had ik ook nog een

De rokscribent van Het Nieuwsblad was een uur te laat voor het interview. Hij zou de tijd niet meer missen. Jullie willen misschien grote platenmaatschappijen. Het merendeel van de Nederlandse bands moet NIET in het buitenland spelen!

De popjournalist staaarde de aan de elnder verdwijnende popjournalist met glazige ogen na. Het interview zou vóór de presentatie van onze nieuwe LP, een themaplaat over Den Haag in de jaren '50, gepubliceerd worden, zo verzekerde mij de man met de cassette-reorder: Nu, weken na het evenement, is er nog geen letter gepubliceerd. Het verbaast mij niet echt. De rokscribent van De Haagsche Courant zou zeker aanwezig zijn, bij de plaatpresentatie in De Zwarte Ruit, waar een aantal niet van talent gespeende muzikanten en dichters hun visie op Het Haagse zou verklanken of verwoorden. Dat leek hem wel wat. Maar de rokscribent van de Haagsche Courant HEEFT niets te vinden!

Als zijn chef wil dat hij een stukje over The Miranda Sex Garden, of een andere media-hype uit de Abend-in-Wien-box, schrijft, dan DOET de rockjournalist dat en slaat hij het Haagse avondje in De Zwarte Ruit over.

Gewoonlijk maak ik geen publiciteit voor platen die ik met mijn groep uitbreng. Ik verstuur informatie en vermeld daarbij hoe geïnteresseerden de plaat kunnen aanvragen. Gemiddeld vijf rockjournalisten reageren op zo'n oproep. De rest hanteert de overlast van het aanvragen van een recensie-exemplaar als excuus om een plaat met lastige muziek, gemaakt door lastige mensen, aan zich voorbij te laten gaan. Dat is gelukkig en ongelukkig tegelijkertijd.

Gelukkig, omdat 95 % van de Nederlandse rockjournalistiek rockbroddelarij en dus op zijn minst misbaar is, ongelukkig omdat het Nederlandse lezerspubliek van informatie over mogelijk belangwekkende muziek-alternatieven verstoken blijft. Laatst kreeg ik een briefje van onze Zweedse platendistributeur. Of ik hem wat oude EP-tjes en een paar T-shirts als promo-materiaal kon opsturen, want: "you know, a t-shirt and the Macht Kaputt EP could kill a 'hard' rock critic. HA!". Voor 'harde' rockcritici moeten we klaarblijkelijk in Zweden zijn.

in Nederland een heel andere branche, voornamelijk voor schrijvers en sponzen.

Ik heb vijf keer op mijn gezicht naar de bar van Paradiso in Amsterdam bij het binnenkomen van de grote zaal aan je rechterhand. Daar drijven ze zoed en doen elkaar kond van hun nieuwste 'ontdekkingen'. Hebben ze die ontdekkingen opgedaan in kleine zaaltjes in de provincie, waar beginnende bandjes spelen? Nee, want daar komen ze niet. De ontdekkingen zijn opgepikt uit buitenlandse bladen als de Rolling Stone, de Q, de Vox, de NME en de Melody Maker of uit het aantlokkelijke promotiemateriaal van de platenmaatschappij, al dan niet aangevuld met een leuk collectors-item, een concertkaartje of een vliegticket.

Geloof me maar, ik lees die bladen, ik zie die promo-velletjes ook. De rockweekdieren en -sponzen drijven niet alleen op de autoriteit van bovengenoemde bronnen, maar ook op de instemming van hun weekgenoten. Met een beving op de lippen melden ze hun zojuist gedane ontdekking. Zal de ontdekking door de communis opinio gedekt worden? Ja? Nee? Ja? Hoer! Het is JA! Het licht gaat op groen. SESAM. Daar openen zich deuren van de tijdschrijfburelen, de boekingskantoren, de concertzalen!

Daar verdwijnen de promo-sheets en de clippings uit buitenlandse bladen onder de flappen van de copierapparaten. We knippen en we plakken en waar, zoals in het geval van interviews, eigen inbreng onontkoombaar blijkt, kunnen gemeenplaatsen en clichés de leemtes vullen.

Objectief is de Nederlandse weekdierpers in ieder geval wel. Een eigen visie, wending of invalshoek krijg je nooit. Je krijgt het object voorgeschoteld, zoals ook de journalist het kreeg voorgeschoteld: als product, compleet met aanbeveling en gebruikswijze.

Wie hengelt er naar aandacht van de Nederlandse rockpers? Wie gaat er prat op een "positieve bespreking van zijn product"? Ik niet. Ik pas voor natte voeten. Ik heb in een zwak moment, ter wille van mijn Haagse verhaal, een uitzondering gemaakt voor de Haagse pers.

Ik had beter moeten weten. Den Haag popculturele hoofdstad? HA!
Cor Gout

eigen groep in Portugal. Daar waren echter onvoldoende middelen om professioneel te werken, ook al had ik er mijn eigen dansers. Onder hen waren enkele Djazzex-leden en zodoende kwam ik in aanraking met Glenn van der Hoff. Nederland vind ik fantastisch. Aardige mensen, ik geniet echt van de tijd die ik hier doorbreng. Ik zou hier best willen blijven werken als choreograaf. Voorlopig maak ik dit seizoen ook nog een stuk voor de Rotterdamse Dansgroep. Verder zien we wel. Waarschijnlijk voel ik me in Europa toch wat meer op mijn gemak. Tenslotte ben ik eerste generatie Amerikaan. Mijn ouders zijn Italiaans dus Europa zat er bij ons thuis nog sterk ingebakken."

Late ontdekking

"Dans was voor mij een late ontdekking. Ik studeerde piano en alles wees op een carrière in die richting. Totdat ik meedanste in een schoolvoorstelling en ontdekte hoe leuk dat eigenlijk is. Pianospelen is zo eenzaam, acht uur per dag alleen maar naar wat noten op een blad papier kijken. Ik deed de beroemde Julliard School in New York en begon meteen daarna te choreograferen. M'n eerste stuk maakte ik al op school met een mede-student: een heel expressief duet op muziek van Bartók. Inmiddels heb ik meer dan dertig stukken gemaakt, en, als je me vraagt welke ik het beste vind, blijf ik je een antwoord schuldig. Het beste stuk is altijd het volgende, want voor mezelf is mijn werk nooit perfect."

Saskia Klaassen

Cor Gout
is presentator
van het radio-
programma
Radio Mondain
Den Haag, dat
iedere maandag-
avond op LOKA-
TEL van 22.00
tot 23.00 uur te
beluisteren is.
Voorts is hij uit-
gever en redac-
teur van het blad
Tresspassers W
en wordt hij
beschouwd als
een 'autoriteit'
op het gebied
van popmuziek.